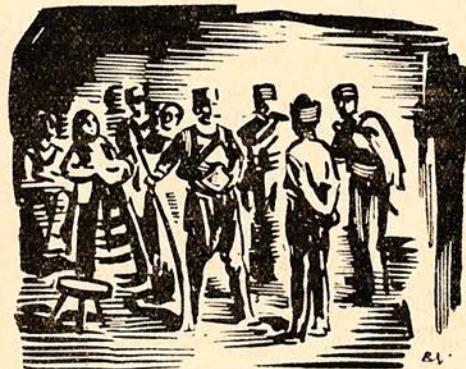

— Тази нощъ е свeta нощъ, — каза си мжжътъ и гнѣвно сви юмруци. — А какъ я посрѣщать беднитѣ българи! Какъ я посрѣщать!...

Той се накани да се наведе надъ вързания черкезинъ и да го разпита за другаря му, когато изведенъжъ десетина тъмни стѣнки се откроиха върху бѣлия снѣгъ.

— Ето другия разбойникъ, — викна нѣкой и се хвѣрли върху него.

— Чакай, — бльсна го мжжътъ, — разбойника, когото търсишъ, ето кѫде съмъ го вързаль!

— Да си живъ, братко българино, да си живъ! — викнаха десетина гласа.

— Влизайте вѣтре! — поде единъ по-мощенъ гласъ.

Огньтъ се бѣше разгорѣлъ и тълнѣше малката стаичка съ мека свѣтлина.

Застанала предъ огнището, цѣла сияеща отъ радость, жената посрѣщаше своите странни гости. Тѣ бѣха груби мжже, въоржени до зж-

би, съ страшни, но смѣли и честни лица. Тия мжже бѣха народни защитници — хайдути. Водѣше ги славниятъ войвода Панайотъ Хитовъ. Скитайки изъ Балкана, тѣ бѣха хванали единия черкезинъ, отъ когото научили, каква страшна участь очаква овчаритѣ отъ самотната колиба и побѣрзали да имъ се притечать на помощъ.

Сега страшнитѣ хайдути седѣха край разгорѣния огънъ и бѣха тихи и кротки като агънца. Единъ отъ тѣхъ бѣше останалъ вънъ при вързания черкезинъ и последенъ влѣзе. Жената се взрѣ въ лицето му и викна радостно:

— Стоймене, и ти ли си съ народнитѣ закрилници? И ти ли си станалъ хайдутинъ?

Хайдутинътъ слисанъ отскочи назадъ, а сетне се спустна и прѣгърна жената.

— Войводо, тази е моята невѣста! Господъ ни е пратилъ да й помогнемъ. Да помогнемъ на нея и на тая.

— Преди да дойдемъ ние, — замѣ се войводата, — Господъ е пратилъ другого да й помогне.

Той се обѣрна къмъ пѣтника, който стоеше при вратата:

— Седни, юначе! Какво те е накарало по това време да тръгнешъ самъ изъ планината?

— Васъ съмъ тръгналъ да диря, войводо.

— Насъ ли?

— Васъ. Откакъ наказахте сливенския кадия Али ефенди, турцитѣ